

РЕШЕНИЕ

№ 7699

гр. София, 08.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 01.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **2860** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба Вх. № 9056/06.03.2023г. по описа на АССГ, на А. К. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. Л., [улица], чрез процесуален представител, адв. Я. А., срещу Заповед № 513з-169/09.01.2023г. на Директора на СДВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 (шест) месеца.

Поддържа се незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел по смисъла на чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят оспорва вмененото му неизпълнение на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 8121з-749 от 20 октомври 2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение (Инструкция № 8121з-749/2014г.). Счита, че възприетата от разследващия орган фактическа обстановка не се потвърждава и не отговаря на действителното фактическо положение. Оспорва, че е имал достъп от таблета си до информация за задграничните пътувания на водача, тъй като няма достъп до АИС „Граничен контрол“, така и до системата PCOD и EUCARIS-RESPER. Твърди, че оспореният акт не съдържа логически свързани мотиви, които да сочат на неизпълнение на конкретен закон/подзакон нормативен акт, а единствено опит служителят да бъде подведен под отговорност за това, че не се е усъмнил и не е

установил неистинност на представеното му за проверка швейцарско СУМПС. Визира нарушение на формата и липса на мотиви по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, необсъждане на възраженията на служителя. Излага подробни съображения за несъответствие на заповедта със законовата цел. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А., която поддържа жалбата на заявените основания. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Ответникът – Директор на СДВР, се представлява от юрк. И., която поддържа, че е извършено вмененото нарушение на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 8121з-749/2014г., тъй като служителят е имал законово задължение да провери валидността на СУМПС и данните на водача, вкл. чрез проверка в ОДЧ за криминалистическа регистрация. Нарушението било извършено чрез бездействие – неизвършени справки за данните на лицето, вкл. за криминалистическа регистрация и за валидността на СУМПС. Счита за недостоверни свидетелските показания, според които служителите не могат да извършат справка за чуждестранно издадени СУМПС, каквито се извършвали чрез РСОД или чрез ОДЧ – в системата EUCARIS-RESPER. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не взема становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, а се установява и от приетата административна преписка, в частност справките от кадровото досие на служителя, че А. К. С. е в служебно правоотношение със СДВР, заема длъжността младши автоконтрольор I степен в 03 група „Контрол, регулиране в централна градска част и осигуряване на маршрути“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, със специфично наименование „младши инспектор“.

Със Заповед № 8121з-870/07.07.2022г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл.33, т.9 от ЗМВР, е назначена комисия от Дирекция „Инспекторат“ – МВР с цел извършване на проверка на правомерността на действия на полицейски служители при извършване на проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. К. С. - извършител на тежко пътно-транспортно произшествие (ПТП) в [населено място], [улица]на 05.07.2022г.

Установява се от Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР, че комисията, назначена с МЗ № 8121з-870/07.07.2022г. е извършила проверка в СДВР и други структури на МВР на правомерността на действията на полицейски служители при извършени проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. С. – извършител на тежко пътно-транспортно произшествие (ПТП) В ГР.С., [улица]на 05.07.2022г., вкл. проверка по сигнал вх.№ 489700-5429/11.07.2022г. на Фондация „Антикорупционен фонд“ за поставяне на Г. С. в привилегировано положение от полиция и прокуратура. Комисията е извършила справки в автоматизираните информационни системи (АИС) на МВР относно въведени данни на Г. С. за извършени му проверки като водач на МПС от 2014г., вкл. съставени актове за установяване на административни нарушения (АУАН), издадени

електронни фишове, водени досъдебни производства. Комисията е констатирала проверки на Г. С. от служители на МВР, при които не са установени административни нарушения и не е взето отношение, които са описани в доклада. В т.2.3. от доклада е описан процесният случай от 14.02.2022г., в 00.05 ч. на [улица]в [населено място], младши автоконтрольор А. С. от отдел „Пътна полиция“ - СДВР е извършил проверка на Г. С. като водач на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , като констатирал извършено от него нарушение на чл. 6, т. 1, пр. 2 от ЗДвП със съставянето на АУАН серия „GA“ № 476934, без да вземе отношение по чл. 150 от ЗДвП. При извършване на проверката Г. С. представя СУМПС, швейцарски образец с № 003587283763 и валидност до 15.06.2031г. Въз основа на акта, от главен инспектор Д. Д. - началник сектор в ОПП - СДВР, е издадено НП № 22-4332-003285/16.03.2022г., с което на водача е наложена глоба на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП. Към момента на проверката на Г. С. е с отнето СУМПС и същият е неправопособен водач на МПС. Тази информация е налична в РСОД. Въпреки това А. С. не е констатирал, че Г. С. е загубил придобитата правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и не е възстановил правата си по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП, поради което към момента на проверката е неправоспособен водач на МПС. Служителят не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“ на лицето, с оглед установяване дали е условието за придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария.

По-нагоре в доклада е разяснено, че като български гражданин С. може да притежава СУМПС, издадено в Швейцария, в две хипотези: 1. При подмяна на българско свидетелство в хипотезата на чл.151, ал.9 от ЗДвП или 2. Придобиване на правоспособност в Швейцария. В първата хипотеза, статусът на българското СУМПС в РСОД следвало да е „невалиден“, а не „отнет“. За да е налице втората хипотеза, С. следвало да е променил обичайното си местопребиваване (да е живял повече от 185 дни при последните последователни 12 месеца) на територията на Швейцария, което се проверява чрез справка в АИС „Граничен контрол“. Комисията е достигнала до извод, че служителят не е съставил АУАН на водача и същият е допуснат да управлява МПС като неправоспособен водач в нарушение на чл.150 от ЗДвП. Изложеното е квалифицирано като нарушение на чл.194, ал.2, т.1-2 от ЗМВР, чието установяване е от компетентността на директора на СДВР като ДНО по чл.204, т.3 от ЗМВР.

В докладна записка рег. №4575р-2070 от 03.10.2022г. на директора на дирекция „Инспекторат“ – МВР до министъра на вътрешните работи е извършен обстоен анализ на съдържанието на Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР. Относно действията на полицейски служители, при които не са установени нарушения от страна на С. като проверяван водач и не е взето отношение. Посочено е в документа, че проверяващата комисия не констатира данни за умисъл при осъществяване на неправомерните действия от служителите, като счита, че причините за допуснатите нарушения са недоброто познаване и прилагане на ЗДвП, ЗАНН, подзаконовите нормативни актове и вътрешно-ведоствената нормативна уредба, като с достатъчна степен на категоричност може да се предположи, че допуснатите нарушения са следствие на занижен, на практика липсващ контрол, от страна на съответните ръководители. Касаело се за еднотипни нарушения, допуснати от служители на ОПП – СДВР за сравнително дълъг период от време – повече от шест месеца. Контролът в тези случаи бил реално осъществим – всички данни били въведени в АИС АНД и с минимални усилия от страна на

ръководителите можело да се изяснят, както същността на пропуските, така и да се предвидят мерки, чрез които тези пропуски при осъществяване на пътния контрол и правоприлагането да се преустановят и да не се допускат в бъдеще.

Съответно със Заповед № 513з-8231/26.09.2022г., изменена и допълнена със заповеди № 513з-8851/14.10.2022г., № 513з-9671/09.11.2022г., е разпоредено да се извърши проверка за изясняване на постъпилите първоначални данни и установяване на посочените дисциплинарни нарушения, извършени от служители на СДВР. В т. 8 от заповедта от 26.09.2022г. е описано поведението на А. С. – служител на ОПП-СДВР при проверката на 14.02.2022г., около 00.05 часа, на лицето Г. С., като е посочено, че са налице предварителни данни за извършено нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.1 от ЗМВР. С раздел IV от заповедта проверката е възложена на комисия, която да запознае уличените служители със заповедта, да разясни правата им по чл.205, ал.3 и чл.207, ал.8 от ЗМВР и да изготви писмена справка за резултатите от проверката. А. С. е запознат със заповедта от 26.09.2022г. на 04.10.2022г.

Изготвена е справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022г. на дисциплинарно-разследващата комисия, назначена със Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022г. на директора на СДВР. В т. 1, стр. 19 от справката, е описана процесната проверка, извършена от жалбоподателя на 14.02.2022г. Така описаните факти са квалифицирани като предварителни данни за извършени от жалбоподателя нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. второ, алт. първа от ЗМВР „неизпълнение на заповеди на министъра на вътрешните работи“ и т.2 „неизпълнение на служебни задължения по ЗМВР“.

В т. 8, стр. 195 от справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022г. комисията е формирала извод, че А. С. не е констатирал, че С. е загубил придобитата правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и не е възстановил правата си по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП, поради което към момента на проверката е неправопособен водач на МПС. Служителят не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“ на лицето, с оглед установяване налице ли е условието за придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария. В случая, проверяваното лице е криминално проявено, с отнето СУМПС още на 22.09.2009г. и правоспособността му не е възстановена по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП. Наличието на тези данни и представянето на чуждестранно СУМПС е следвало да събуди подозрение у полицейския служител и същият да положи необходимите усилия, за да изясни всички факти и обстоятелства с оглед изпълнението на служебните си задължения и реализирането на проверката в цялост. При наличие на тези първоначални данни и при положение, че служителят е разполагал с възможността и с достъпа до информация за задграничните пътувания на водача, за него е било възможно и задължително да провери редовността на представеното му чуждестранно СУМПС. Същото е с дата на издаване 15.06.2021г., а видно от писмо рег. № 513р-102656 от 20.10.2022г. по описа на СДВР, съдържащо справка за задграничните пътувания на Г. К. С. за периода от 15.04.2021г. до 05.07.2022г., същият считано от 15.04.2021г. до датата на издаване на швейцарското свидетелство за управление на МПС – 15.06.2021г. няма регистрирани излизания извън територията на Република България. Това обстоятелство следвало да породи съмнение у проверяващия служител относно валидността и редовността на представения от водача документ за правоуправление и да предприеме последващи действия по компетентност. Дори и да

се приеме, че справка за задграничните пътувания на Г. К. С. е възможно да не е изчерпателна, то служителят е могъл да изготви докладна записка за извършване на последваща проверка или да бъде потърсено съдействието на дежурна оперативна група, която да проведе необходимите процесуални действия по установяване истинността на представеното СУМПС. Липсата на каквото и да е поведение от страна на служителите на МВР в насока установяване истинността на представеното чуждестранно СУМПС правела извършената проверка до голяма степен формална, направена без изясняване на всички данни и обстоятелства по случая. Така описаното поведение било в нарушение на чл.62, ал.6 от Инструкция № 8121з-749 от 20.10.2014г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение. В случая, не било изпълнено задължението за извършване на проверка за валидността на СУМПС, като в тази насока не били приети никакви действия и не били извършени съответните справки. Проверката на данните за водача, съпоставката им с криминалистическите му регистрации, отнетата правоспособност и извършването на справка за задгранични пътувания би имала за резултат надлежно изпълнение на вмененото от инструкцията задължение и пълноценна реализация на проверка на свидетелството за управление, което би имало за резултат констатиране на неистинността на представения документ, както и последващо преустановяване на нарушението по ЗДвП на водача. Предвид нереализирането на полицейските правомощия в пълнота, този дължим резултат е останал нереализиран, като на още по-силно основание не му е потърсена съответната наказателна отговорност във връзка с неистинското СУМПС. Така описаните факти и обстоятелства са квалифицирани като нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 ЗМВР, за което съгласно чл. 200, ал. 1, т. 15 ЗМВР следва да се наложи наказание „порицание“ за срок от 6 месеца, в какъвто смисъл е предложението на дисциплинарно-наказващата комисия.

На жалбоподателя е изпратена покана за запознаване със справка № 513р-113835/21.11.2022г. и с материалите от извършена проверка по реда на чл. 205, ал. 2 от ЗМВР и даване на допълнителни писмени обяснения или възражения. На 02.12.2022г. служителът С. се е запознал със справка № 513р- 113835/21.11.2022г. и материалите от извършена проверка по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР, но не се е възползвал от правото си даде писмени обяснения.

По делото е приобщена и покана за даване на писмени обяснения от дата 03.01.2023г. От страна на С. е направено същото възражение за нарушение на разпоредбите на чл. 18а, ал. 4 и чл. 47 АПК.

По делото се приобщени писмени обяснения от страна на А. С., предоставени на дата 07.10.2022г. и 05.01.2023г.

Издадена е оспорената Заповед № 513з-169/ 09.01.2023г. на директора на СДВР, с която на служителите на основание чл.194, ал.2, т.1, чл.197, ал.1, т.3, вр. чл.200, ал.1, т.15 ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца. ДНО е възприел изцяло описаната в справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022г. фактическа обстановка с допълнението, че служителът е следвало да предприеме действия по компетентност и да извърши необходимите справки, вкл. за задгранични пътувания на водача, за да разкрие обективната истина относно валидността и истинността на представеното му СУМПС. Възприета е и правната квалификация на описаното деяние като основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителите – нарушение на чл.62, ал.6 от Инструкция

№ 8121з-749/2014г., вр. чл. 194, ал. 2, т. 1, предл.1-во ЗМВР, вр. чл. 200, ал. 1, т. 15 ЗМВР - неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове. Същата е редовно връчена лично срещу подпис на държавния служител на 24.02.2023г.

По делото като свидетел е разпитан А. В.. Той е служител в отдел „Пътна полиция“ на Столична дирекция на вътрешните работи като от 2009г. е на длъжност помощник оперативен дежурен в оперативната дежурна част на ОПП СДВР. Същият заявява относно системата „EUCARIS-RESPER“, че няма достъп до нея. Допълва, че ползва телефон, от който се обажда в ГДНП, откъдето се прави справка за съответното свидетелство, но тази справка може да се извърши от 8:00 часа до 17:00 часа в работни дни. Колегите му, които работят на улицата нямат достъп до тази система. Те искат от него справка и той се обажда в ГДНП. Директен достъп до тази система, като оперативен дежурен, той няма.

Съдът кредитира свидетелските показания,като логични непротиворечиви и съответстващи на събраните по делото доказателства.

При така установените факти, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на обжалване административен акт, поради което съдът намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт не само на посочените от жалбоподателя основания, а на всички основания по чл.146 АПК като преценява дали е издаден от компетентен орган, спазена ли е установената форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването и съобразен ли е с целта на закона.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 204, т. 3 от ЗМВР–Директорът на СДВР-МВР,разполагащ с правомощията и компетентността да издава заповеди за налагане на дисциплинарни наказания.

Противно на твърденията на жалбоподателя, същата е мотивирана от фактическа и правна страна и издадена във формата по чл. 210, ал. 1 ЗМВР, доколкото съдържа данни за извършителя; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срока на наказанието.

Дисциплинарно наказание е наложено в 2-месечния срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР, който в случая тече от запознаване на ДНО на 24.11.2022г. със справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022г. Връчването на заповедта извън срока по чл.195, ал.1 ЗМВР е ирелевантно за нейната законосъобразност.

Дисциплинарното производство е образувано със Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022г. на директора на СДВР, с която на основание чл.205, ал.2 ЗМВР е разпоредена проверка на данните, посочени в Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР. Представеното по делото копие от заповедта по чл. 205, ал. 2 ЗМВР съдържа отбелязване за запознаване на служителя с нея, с което е изпълнено изискването на чл.18,

ал.1 от Инструкция № 8121з-877/2021г., вкл. с правата му по чл. 205, ал. 3 и 5 и чл. 207, ал. 8 от ЗМВР, каквото е изричното писмено отбелязване в акта.

При запознаване със заповедта по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР, на служителя е връчена покана за даване на обяснения и възражения в тридневен срок. Служителят е запознат и със заключителната справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022г., във връзка с която му е връчена покана за даване на допълнителни обяснения и възражения. Жалбоподателят е дал писмени обяснения на 07.10.2022г. и 05.01.2023г., които са приети от ДНО по реда на чл. 27, ал. 3 от Инструкция рег. № 8121з-877/2021г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР, поради което процедурата по чл. 206, ал. 1 от ЗМВР е изпълнена законосъобразно. По изложените съображения съдът приема, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

Относно приложението на материалния закон:

На служителя е наложено дисциплинарно наказание за това, че 14.02.2022г., в 00.05 ч., при проверка на Г. С. като водач на МПС с рег. [рег.номер на МПС], не е спазил разпоредбата на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 8121з-749/2014г., според която „проверката на водачи и ППС задължително започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и/или идентификационен номер на рама, данни за водача, валидност на СУМПС, и данни на пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена, нарядът не разполага с такава или при друга невъзможност - чрез ОДЦ/ОДЧ. Справка за валидността на СУМПС, издадени от други държави - членки на ЕС, се извършва в системата "EUCARIS-RESPER" чрез РСОД или ОДЦ/ОДЧ“.

Тази редакция на нормата, цитирана и в оспорената заповед, е в сила от 01.11.2022г., т.е. не е действаща и няма как да бъде нарушена към датата на извършване на нарушението на 14.02.2022г. Към последната дата е действала редакция на нормата (в сила от 26.01.2021г.), според която при установяване на невръчен електронен фиш на проверяваните лица полицейски орган отпечатва същия чрез мобилно печатащо устройство и предприема действия за връчването му. В аналогичен смисъл към датата на извършване на нарушението е разпоредбата на чл. 62, ал. 5 от Инструкция 8121з-749/2014г. (в сила от 26.01.202 г.), според която проверката задължително започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и данни за водача и пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена или нарядът не разполага с такава - чрез ОДЦ/ОДЧ. Последната норма не е посочена като нарушение в оспорената заповед.

Съдът приема, че изложеното е достатъчно да обоснове материална незаконосъобразност на оспорената заповед – абсолютно недопустимо е да се ангажира отговорност за нарушение на норма, който не е действаща към датата на извършване на вмененото нарушение. На по-силно основание това е относимо към санкционно производство за ангажиране на отговорността на уличено лице, на което следва да се предостави възможност да разбере повдигнатото му дисциплинарно обвинение и да организира защитата си срещу него.

В случая обаче, доколкото към датата на извършване на вмененото нарушение в била налице аналогична разпоредба, която е вменявала, че при проверка задължително се започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и данни за водача и пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена или нарядът не разполага с такава - чрез ОДЦ/ОДЧ, съдът излага следните съображения:

Видно от заповедта, младши автоконтрольор С. не е констатирал, че Г. С. е загубил своята правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и не е възстановил правата си по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП, поради което към момента на проверката е неправопособен водач на МПС. Посочва се, че служителят не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“ на лицето с цел установяване налице ли е условието за придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария.

На първо място, по силата на чл. 162, ал. 1 вр. чл. 161, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Следователно в случая, с оглед на това, че С. е представил СУМПС от страна, за която не действа законово времево ограничение от 3 месеца, то за полицейските служители не е налице задължение да извършат проверка за пътуванията на такъв водач за напускане и влизане през ГКПП на Република България.

На следващо място, според разпоредбата на чл. 151а от ЗДвП, според която лицата, притежаващи свидетелство за управление, издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, могат да управляват МПС на територията на Република България при спазване на изискванията за минимална възраст за съответната категория, определени в чл. 151. Съпоставката между чл. 151а от ЗДвП и чл.151, ал.7 от ЗДвП, според който едно и също лице може да притежава само едно СУМПС, издадено от държава - членка на Европейския съюз, указва на законова празнота, която не може да бъде запълнена по реда на чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове. Изводът е, че ЗДвП предоставя възможност на български гражданин да управлява със СУМПС, издадено в Конфедерация Швейцария, независимо от изгубената и невъзстановена правоспособност в България. Последното съдът възприема като законова празнота, която не може да бъде запълнена по реда на чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове.

По делото е безспорно установено, че представеното при проверката СУМПС е било в срока на валидност по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, а водачът е отговарял на изискването за възраст, което е установено от служителя. Липсва законово задължение за служителя, уредено в закон или подзакон нормативен акт, да се увери в неистинността на представен му документ, която проверка е различна от проверка на срока на неговата валидност. Проверката за истинност е експертна, изисква наличие на специфични знания и техника и не

е сред задълженията по осъществяване на контрол на пътното движение по приложение на Инструкцията № 8121з-749/2014г.

Посочените по-нататък в оспорената заповед факти и обстоятелства са изцяло хипотетични, както правилно отбелязва жалбоподателят в жалбата си до съда, плод на субективни логически връзки, които не могат да послужат за ангажиране на отговорността на служителя за нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 1, предл.1-во ЗМВР. Посоченото в заповедта, че при наличието на тези първоначални данни и при положение, че служителят е разполагал с възможността и с достъпа до информация за задграничните пътувания на водача, за него е било възможно и задължително да провери редовността на представеното му чуждестранно СУМПС.

Данните за липса на задгранични пътувания на С. в периода от 15.04.2021г. до 05.07.2022г. следвало да породят съмнение у проверяващия служител относно валидността и редовността на представения от водача документ за правоуправление и да предприеме „последващи действия по компетентност“. Не е конкретизирано в заповедта какви са „необходимите усилия“ и от къде произтича задължението за действие, какво включва извършване на „проверка в цялост“, какви са „последващите действия по компетентност“ и от къде произтича задължението за предприемането им. Както се установява, в тази част заповедта почива на оценъчни категории, които не притежават категорична яснота. Освен, че не са конкретизирани до степен, достатъчна за ангажиране на утежняваща отговорност, то същите не следват от законов и подзаконов нормативен акт по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1, предл.1-во ЗМВР, още по-малко от посочената за нарушена норма на чл. 62, ал. 6 от Инструкцията № 8121з-749/2014г.

Тук е мястото да се посочи, че установените от проверяващите идентични случаи в продължение на няколко месеца при рутинни проверки на водача Г. С., при които полицейските служители не са взели отношение и съставили документи, са ясно указание за пропуски при инструктиране на полицейските служители по приложение на законовите и подзаконови нормативни актове, както правилно е отбелязано в докладна записка рег. №4575р-2070 от 03.10.2022г. на директора на дирекция „Инспекторат“ – МВР, но не и на конкретни нарушения на законови и подзаконови нормативни актове по смисъла на вменената за нарушена норма на чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. 1-во ЗМВР. Решението за разпределение на силите за контрол на пътното движение се оформя писмено в заповеди (приложение № 2) на директорите на СДВР/ОДМВР и на началниците на районни управления в ОДМВР (чл. 18, ал. 1 от Инструкцията № 8121з-749/2014г.). Редът за осъществяване на контрол по изпълнението на контрол на пътното движение се урежда в заповедите по ал.1 (чл.18, ал.5 от Инструкцията № 8121з-749/2014г.), което също е указание, че евентуални пропуски в случая не се дължат на неизпълнение на законови и подзаконови разпоредби от изпълнителски длъжности в МВР по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. 1-во ЗМВР.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон – самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК, поради което и съгласно чл. 172, ал. 2 от АПК следва да бъде отменена.

Общите разпоредби на чл. 6, ал. 1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност и предоставят правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл. 4, ал. 1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл. 4, ал. 2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл. 6, ал. 5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл. 6, ал. 1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл. 6, ал. 2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Съгласно чл. 4, ал. 2 от Инструкция № 8121з-877/2021г. дисциплинарните наказания се налагат с цел да се въздейства възпитателно и превантивно на извършителя на дисциплинарното нарушение и на останалите служители. При липса на дисциплинарно нарушение, наложеното дисциплинарно наказание макар и при легитимен обществен интерес да се ангажира отговорността на нарушителя С., не оправдава целта на наложената на полицейския служител утежняваща мярка. Ето защо същата е несъответна на преследваната цел – отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК.

При този изход на спора и и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят своевременно претендираните и доказани разноски за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 750 лв., които съответстват и на чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. К. С., ЕГН [ЕГН], Заповед № 513з-169/09.01.2023г. на Директора на СДВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 (шест) месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. К. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. Л., [улица], разноски в размер на 760 /седемстотин и шестдесет/ лева.

Решението не подлежи на обжалване /чл.211 ЗМВР/.

СЪДИЯ: